

Петко Р. Славейков

Към сиромасите братя

Дните ми минават
в скърби и печали;
беди и неволи
за мене са дали.
За мене, за моите
братя и роднини –
все за нас са тези
усилни години.
Тъжа аз за мене,
че ма зло спопогна;
тъжа и за тях аз –
как да им помогна!
Как да им помогна?
Що мога да сторя?
Мога ли със злото
сам да се преборя?
От земята никнат
за нас скърби, нужди,
а нейните блага
за нази са чужди...
За нас е, горчици,
желязно небето –
тамо слънце грее,
но за нас не е то...
Бедни сиромаси!
Мали мои братя!
Имам аз за вази
широки обятъя.
Имам сърце топло,
имам душа страда,
но те не доставят
участ по-отраднa.
Няма в мен спасение
от тъги-тирани;
няма цар у мене
за вашите рани.
Вази ви натискат,
как да ви отбраня?
Вий ходите гладни,
с що да ви нахраня?
Било силна воля

при нямане сръки –
по-тежка неволя,
по-големи мъки...
О, ще следват вечно
работи безпътни...
Лейте, очи, сълзи
като порой мътни.

Ц-град, септември 1872 г.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4225>]